

Otevřela jsem ústa, abych mu něco odpověděla, ale přerušil nás ostrý hlas: „Cahile, je něco v nepořádku?“

Společně jsme upřeli oči na vysokou ženu, která s nám společně s Leifem scházela ze schodů.

„Vůbec nic,“ odpověděl Cahil.

Ti dva se zastavili několik schodů nad námi.

„To je ona?“ zeptala se ta žena.

„Ano, První kouzelnice,“ přisvědčil Cahil.

„A jsi si jistý její věrností Ixii?“

„Ano. Má v batohu ixijskou uniformu i peníze,“ oznámil jí Cahil.

„Její věrnost a touha po severu z ní kape jako žluklá polévka,“ zavrčel Leif.

Žena přistoupila blíž. Zadívala jsem se jí do jantarových očí. Připomínaly mi pohled sněžné kočky – mandlový a smrtící. Vtáhly mě do sebe a rozmělnily můj svět v zčerenou jantarovou tekutinu. Začala jsem klesat. Něco se mi obtočilo kolem kotníků a stahovalo mě dolů. Nejdřív jsem přišla o šaty, potom o kůži, o svaly a nakonec se rozpustily i moje kosti, až ze mě zbyla jen holá duše.

O duši mi škráblo něco ostrého a hledalo slabá místa. Odtlačila jsem tu dotěrnou věc a začala si v hlavě stavět obranou zeď. Takle kouzelnice mě jen tak nedostane.

Cihly se skládaly jedna na druhou, ale brzy se začaly drolit. Ve zdi se objevovala díra za dírou, jak jsem se snažila být o krok před První kouzelnicí a nedařilo se mi to. Dala jsem do své hradby veškerou sílu, zacpávala trhliny, seč mi síly stačily, postavila za prvním opevnění další, ale cihly se pořád jen drolily, až hrozilo, že se svalí celá zeď.

Sakra! Ne! Nakonec jsem se přestala bránit a nechala zeď padnout. Místo ní jsem si v náhlém poryvu nové energie postavila stěnu z bílého mramoru porostlého zelenou žilnatinou. Za ni jsem se ukryla.

Tiskla jsem se k hladkému kameni a držela se ho celou svou mocí. Začala mě přemáhat únava. Z čirého zoufalství jsem poslední zbytky sil využila k volání o pomoc. Stěna